

Enkele avonturen

uit

Tarzan's Jeugd

UIT HET AMERIKAANSCH

DOOR

W. J. A. ROLDANUS Jr.

EEN JUNGLE-GRAP.

De tijd viel Tarzan zelden lang. Zelfs wanneer het leven dikwijls hetzelfde is, kan er geen eentonigheid zijn, wanneer datzelfde bestaat in het ontwijken van den dood eerst in den eenen en dan in een anderen vorm; of in het dooden van anderen. Er is een specerij in zulk een bestaan, maar zelfs die wist Tarzan van de Apen door zijn eigen phantasie te varieeren.

Hij was volwassen nu met de gratie van een Griekschen god en de spieren van een stier en volgens de beginselen van het aapdom, had hij gemelijk, zwartgallig en somber moeten zijn; maar hij was dat niet. Zijn opgewektheid scheen in het geheel niet oud te worden – hij was nog een speelsch kind, tot groote teleurstelling van zijn mede-apen. Zij konden hem en zijn manieren niet begrijpen, want, wanneer zij volwassen waren, vergaten zij heel gauw hun jeugd en haar vermaken.

En evenmin kon Tarzan hen heelemaal begrijpen. Het kwam hem vreemd voor, dat enkele maanden, nadat hij Taug een touw om zijn enkel geslingerd en hem schreeuwend door het hooge junglegras getrokken had, thans, wanneer hij achter Taug kwam en hem achterover op het grasveld trok, in plaats van den speelschen jongen aap een groot grauwend dier naar zijn keel sprong.

Makkelijk ontweek Tarzan dezen aanval en vlug verdween Taug's woede, ofschoon zij geen plaats maakte voor de vroegere speelschheid; toch besepte de aapmensch, dat Taug er geen plezier in had en dat hij evenmin amusant was. De groote mannetjes-aap scheen ieder gevoel voor humor, dat hij vroeger misschien bezeten had, verloren te hebben. Met een gebrom van teleurstelling trachtte Lord Greystoke elders zijn vermaak te zoeken. Een lok zwart haar viel over één oog. Hij streek het terzijde met de palm van zijn hand en een schudden van zijn hoofd. Het deed het plan in hem opkomen iets te doen, waarom hij zijn pijlkoker, die in den hollen stam van een door den bliksem gekliefden boom verborgen lag, ging halen. Hij haalde de pijlen eruit en keerde den pijlkoker ondersteboven, waardoor de inhoud ervan – zijn enkele schatten – op den grond vielen. Daartoe behoorden een plat stuk steen en een schelp, die hij dicht bij de hut van zijn vader aan het strand opgeraapt had.

Voorzichtig wreef hij den rand van de schelp heen en weer op den gladden steen, tot de zachte rand heel fijn en scherp was.

Hij ging daarbij vrijwel te werk als een barbier, die een scheermes aanzet, en met alle bewijzen van een degelijke oefening; maar dat hij het zoover gebracht had, was het resultaat van een inspanning van vele jaren – zonder eenige hulp had hij op zijn eigen houtje een methode uitgevonden om een rand te krijgen op de schelp – hij probeerde die zelfs met den bal van zijn duim en wanneer die rand dan zijn goedkeuring wegdroeg, nam hij een lok van zijn haar, die over zijn oogen viel, tusschen duim en wijsvinger van zijn linkerhand en zaagde daarop met den scherp gemaakten rand, tot het haar eraf was. Dan deed hij hetzelfde om zijn heele hoofd heen, waardoor er hier en daar groote happen in kwamen. Hoe het eruit zag liet hem koud; maar wat veiligheid en gemak betreft, beteekende het veel voor hem. Het vallen van een lok haar in je oogen kan het geheele verschil tusschen leven en dood uitmaken, terwijl ongelijke lokken, die achter op je rug hingen, heel ongemakkelijk waren, vooral wanneer zij nat waren van dauw of regen of zweet.

Terwijl Tarzan onder zijn kapperswerkzaamheden zwoegde, was zijn steeds werkende geest met vele dingen bezig. Hij dacht terug aan zijn gevecht met Bolgani, den gorilla, waarvan de wonden pas geheeld waren. Hij peinsde over de vreemde slaap-avonturen van zijn eerste droomen en hij glimlachte over het resultaat van zijn laatste grap met den troep, toen hij, gehuld in de huid van Numa, den leeuw, brullend tusschen hen gesprongen was, doch slechts om aangevallen en bijna gedood te worden door de groote mannetjes-apen, wien hij geleerd had zich te verdedigen tegen een aanval van hun ouden vijand.

Zijn haar kwam er tot zijn grootste voldoening goed af, en daar hij geen kans zag zich in het gezelschap van zijn troep te amuseeren, slingerde Tarzan zich op zijn gemak in de boomen en sloeg de richting van zijn hut in; maar toen hij halverwege was, werd zijn aandacht getrokken door een sterke lucht, die uit het Noorden kwam. Het was de lucht der Gomangani.

Nieuwsgierigheid, de meest ontwikkelde, gemeenschappelijke erfenis van mensch en aap, zette Tarzan er steeds toe aan een onderzoek in te stellen, wanneer het de Gomangani betrof. Zij hadden iets, dat zijn phantasie opwekte. Mogelijk was dat het gevolg van het verschil in bezigheden en belangen. De apen leefden om te eten, te slapen en zich voort te planten. Datzelfde gold ook voor de andere jungle-bewoners, behalve voor de Gomangani.

Deze zwarte kerels dansten en zongen, woelden rond in de aarde, waaruit zij de boomen en het kreupelhout weggenomen hadden; zij keken naar het groeien van dingen en sneden die, wanneer zij rijp geworden waren, af en legden ze weg in met stroo bedekte hutten. Zij maakten bogen en speren en pijlen, vergif, potten om te koken, en dingen van metaal om om hun armen en beenen te dragen. Hadden zij niet zulke zwarte gezichten en leelijke gelaatstrekken gehad en had niet een hunner Kala gedood,

dan zou Tarzan misschien wel een der hunnen hebben willen zijn. Tenminste dat dacht hij soms, maar telkens wanneer die gedachte in hem opkwam, kreeg hij ook een vreemd gevoel van afkeer, dat hij niet verklaren of begrijpen kon – hij wist slechts, dat hij de Gomangani haatte, en dat hij liever Histah, de slang, dan een van dezen wilde zijn.

Maar hun levenswijze was interessant en Tarzan werd het nooit moede hen te bespionneeren, hoewel zijn voornaamste werk toch altijd was om een nieuwe manier uit te vinden, waarop hij hun het leven onaangenaam kon maken. Het plagen van de zwarten was Tarzan's grootste vermaak.

Tarzan begreep thans, dat de zwarten in vrij grooten getale heel dicht bij waren, waarom hij zich stil en met de grootste omzichtigheid voortbewoog. Geruischloos ging hij door het weelderige gras van de open plekken, en waar het woud dicht was, slingerde hij zich van den eenen tak op den anderen of sprong luchtigjes over verwarde massa's gevallen boomen, waar er door de lagere terrassen geen weg en de grond onbegaanbaar was.

Op die wijze kreeg hij vrij gauw de zwarte krijgers van Mbonga in het oog. Zij waren bezig met een vervolging, die aan Tarzan min of meer bekend was, daar hij die ook bij andere gelegenheden wel gezien had. Zij zetten een valstrik uit voor Numa, den leeuw. In een kooi op wielen bonden zij een geitje vast op een manier, dat, wanneer Numa het ongelukkige diertje vastgreep, de deuren van de kooi achter hem dichtvallen moest en hij gevangen zat.

Deze dingen hadden zij geleerd in hun vroeger land vóór zij door den ongebaanden jungle naar hun nieuw dorp wegvluchtten. Eertijds hadden zij in Belgisch Congo gewoond tot de wreedheden van hun hartelooze onderdrukkers hen ertoe gedreven hadden de veiligheid van ondoorzochte streken buiten de grenzen van Leopold's domein op te zoeken.

Vroeger hadden zij dikwijls wilde dieren in valstrikken gelokt voor de agenten van Europeesche handelaren en van hen bepaalde trucs geleerd, zooals deze, welke hen in staat stelde zelfs Numa te vangen zonder hem te beschadigen en hem veilig en betrekkelijk heel makkelijk naar hun dorp te brengen.

Niet langer was er een markt voor hun wilde dieren; maar toch was er nog een voldoende prikkel voor hen, om Numa levend te vangen. In de eerste plaats bestond de noodzakelijkheid om den jungle van menschen-eters te bevrijden en eerst nadat deze vreeselijke geesels van den jungle verwoestingen hadden aangericht, werd een leeuwenjacht op touw gezet. In de tweede plaats hadden zij een prachtig voorwendsel voor orgieën, wanneer de jacht geslaagd was, terwijl zulke feesten dubbel prettig werden door de aanwezigheid van een levend wezen, dat door martelingen ter dood gebracht kon worden.

Tarzan was vroeger reeds meermalen getuige geweest van deze

wreede riten. Daar hij zelf wilder was dan de meest wilde krijgers der Gomangani, werd hij niet zoo getroffen door het wreede ervan als hij had moeten zijn; maar toch hinderden zij hem. Hij kon het vreemde gevoel van afkeer, dat zich bij zulke gelegenheden van hem meester maakte, niet begrijpen. Hij voelde niets voor Numa, den leeuw, maar toch ziedde hij van woede, wanneer de zwarten hem zulke wreedheden aandeden, als alleen de geest van het eenige wezen, dat naar Gods beeld geschapen is, bedenken kan.

Bij twee gelegenheden had hij Numa bevrijd uit den val vóór de zwarten teruggekomen waren om te zien of hun poging mislukt of geslaagd was. Hij wilde dien dag hetzelfde doen – daartoe besloot hij onmiddellijk nadat hij hun bedoelingen begrepen had.

De valstrik achterlatend in het midden van een breed olifantenpad naast een drinkplaats, keerden de krijgers naar hun dorp terug. Den volgenden dag zouden zij terugkomen. Tarzan keek hen met een onbewusten grijnslach op zijn lippen na. Hij zag hen langs het breede pad loopen onder het overhangend gebladerte van takken en door elkaar gegroeide kruipplanten, terwijl hun als ebbenhout zoo zwarte schouders schuurden langs reusachtige en kleurrijke bloemen, die de ondoorgrondelijke Natuur noodig geoordeeld heeft het meest verkwistend te verspreiden het verst van het oog der menschen.

Toen Tarzan den laatsten krijger in een bocht van het pad verdwijnen zag, veranderde zijn gelaatsuitdrukking bij het opkomen van een nieuw denkbeeld. Een langzame, grimmige glimlach kwam om zijn lippen. Hij keek naar het bange, blatende geitje. Hij sprong op den grond, liep naar de kooi en ging naar binnen. Zonder het vezeltouw, dat aangebracht was om de deur te zijner tijd te laten vallen, aan te raken, maakte hij het levende lokaas los, nam het onder zijn arm en stapte weer uit de kooi.

Met zijn jachtmes bracht hij het beangste diertje tot rust, door zijn keelader door te snijden; dan sleepte hij het bloedend langs het pad naar de drinkplaats, waarbij het flauwe glimlachje op zijn gewoonlijk ernstig gezicht bleef spelen. Bij den rand van het water bukde de aapmensch zich en verwijderde met zijn jachtmes en zijn sterke, vlugge vingers behendig de ingewanden van het doode geitje. Dan maakte hij een hol in de modder, begroef daarin de deelen, die hij niet at, slingerde het lijk op zijn schouders en begaf zich in de boomen.

Over een korten afstand volgde hij het pad, dat de zwarte krijgers vóór hem gegaan waren, om dan weer naar den grond te komen en het vleesch van zijn buit te begraven op een plek, waar het veiliger zijn zou voor Dango, den hyena, en andere vleeschetende wilde dieren en vogels van den jungle. Hij had honger. Was hij heelemaal een beest geweest, dan zou hij gegeten hebben; maar zijn menschegeest kon aandringen bevatten welke nog machtiger waren dan die van zijn buik; en op dat

oogenblik was hij geheel vervuld met een denkbeeld, dat een glimlach op zijn lippen hield en zijn oogen in het vooruitzicht van wat komen zou schitteren deed. Het was een denkbeeld, dat hem in staat stelde te vergeten, dat hij honger had.

Nadat het vleesch veilig begraven was, liep Tarzan langs het olifantenpad de Gomangani na. Twee of drie mijlen van de kooi haalde hij hen in, waarna hij zich in de boomen slingerde en hen van boven en van achteren volgde – in afwachting van zijn kans.

Onder de zwarten bevond zich Rabba Kega, de heksenmeester. Tarzan haatte hen allen, maar Rabba Kega in het bijzonder. Terwijl de zwarten achter elkaar langs het kronkelende pad liepen, bleef Rabba Kega, die niet tot de vlugsten behoorde, achter. Dit merkte Tarzan dadelijk op en het vervulde hem met een groot plezier, dat zich uitte in een grimmigen en vreeselijken glimlach van tevredenheid. Als een engel des doods zweefde hij boven den niets vermoedenden zwarte.

Rabba Kega, die wist, dat het dorp niet ver meer weg was, ging zitten om te rusten. Rust zacht, o, Rabba Kega! Het is de laatste gelegenheid, die je ervoor krijgt.

Tarzan sloop heimelijk tusschen de takken van den boom boven den goed doorvoeden, met zichzelf erg ingenomen heksenmeester. Hij maakte geen leven, dat de ooren van menschen boven het suizen van den junglebries tusschen het golvende gebladerte van de hoogste terrassen uit hooren konden, en toen hij vlak boven den zwarte gekomen was, bleef hij staan, goed verborgen door zwaarbebladerde takken en dichte kruipplanten.

Rabba Kega zat met zijn rug tegen den stam van een boom. Zijn houding was niet zoo als het wachtende roofdier wilde, waarom de aap-mensch met het eindelooze geduld van den wilden jager roerloos en stil als een standbeeld ging liggen wachten tot de vrucht rijp zijn zou om te plukken. Een vergiftig insect zoemde en cirkelde dicht om Tarzan's gezicht heen. De aap-mensch zag en herkende het. Het gif van zijn angel beteekende den dood voor kleinere wezens dan hij – voor hem zou het dagen van hevige pijn beteekenen. Hij verroerde zich niet. Zijn schitterende oogen bleven gevestigd op Rabba Kega, nadat hij met een enkelen blik de aanwezigheid van het gevleugelde folterwerktuig gezien had. Hij hoorde en volgde de bewegingen van het insect met zijn scherpe ooren en dan voelde hij, dat het op zijn voorhoofd zitten ging. Geen spier vertrok, want de spieren van wezens als hij zijn onderworpen aan de hersenen. Over zijn gezicht kroop het afschuwelijke dier – over neus, lippen en kin. Op zijn keel rustte het even en liep dan denzelfden weg terug. Tarzan keek naar Rabba Kega. Thans bewogen zijn oogen zelfs niet. Zóó roerloos bleef hij zitten, dat alleen de dood die roerloosheid zou kunnen evenaren. Het insect kroop verder zijn donkerbruine wang op en bleef staan, terwijl zijn voelhorens langs de wimpers van zijn onderooglid streken. U of ik zouden teruggedeinsd zijn,

onze oogen gesloten en naar het dier geslagen hebben, maar u en ik zijn de slaven, niet de meesters van onze zenuwen. Was het dier op den oogbal van den aap-mensch gekomen, dan zou het niet aan te nemen geweest zijn, dat hij zijn oogen zoo strak opengehouden had; maar het deed dat niet. Een oogenblik bleef het dicht bij het benedenlid, dan vloog het op en zoemde weg.

Naar Rabba Kega zoemde het en de zwarte hoorde het, zag het, sloeg ernaar en was in zijn wang gestoken vóór hij het dooden kon. Dan stond hij op met een gil van pijn en woede en toen hij het pad opliep naar het dorp van Mbonga, was zijn breede zwarte rug blootgesteld aan het zwijgende iets, dat boven hem wachtte.

En toen Rabba Kega zich omkeerde, schoot een lenige gestalte uit den boom op zijn breede schouders. De schok van den springenden aap-mensch wierp Rabba Kega tegen den grond. Hij voelde sterke tanden in zijn nek en toen hij trachtte te gillen, omcirkelden stalen vingers zijn keel. De sterke zwarte krijger worstelde om zich te bevrijden, maar hij was als een kind in de greep van zijn tegenstander.

Dan verslapte Tarzan den druk om de keel van de ander wat, doch telkens wanneer Rabba Kega trachtte te gillen, sloten de wreede vingers zich weer nauwer. Eindelijk gaf de zwarte krijger zijn pogingen op. Tarzan stond nu half op en knielde op den rug van zijn slachtoffer en toen Rabba Kega probeerde op te staan, duwde hij zijn gezicht voorover in de modder van het pad. Met een stuk touw, waarmede het geitje vastgezet had, bond Tarzan Rabba Kega's polsen stevig op zijn rug; dan stond hij op, rukte zijn gevangene op zijn voeten en liet hem voor zich uit het pad weer teruggaan.

Eerst toen Rabba Kega op zijn voeten stond, kon hij zijn aanvaller aankijken. Toen hij zag, dat het de blanke duivel was, zonk zijn hart in zijn schoenen en begonnen zijn knieën te knikken; maar toen hij voor dezen uit het pad afliep en hij noch beleedigd noch gemolesteerd werd, begon hij weer moed te vatten. Mogelijk was de blanke duivel per slot van rekening toch niet van plan hem te dooden. Had hij niet dagen lang den kleinen Tibo in zijn macht gehad, zonder hem eenig letsel te doen en had hij Momaija, Tibo's moeder, niet gespaard, terwijl hij haar makkelijk had kunnen dooden.

Dan kwamen zij bij de kooi, die Rabba Kega met de andere zwarte krijgers van het dorp van Mbonga, het opperhoofd, als een valstrik voor Numa neergezet hadden. Rabba zag, dat het lokaas weg was, ofschoon er geen leeuw in de kooi en de deur niet toegevallen was. Hij zag het en werd aangegrepen door een verbazing, waarin tevens angst niet te miskennen viel. In zijn niet al te groot brein kwam de gedachte op, dat deze combinatie van omstandigheden in verband staan moest met zijn aanwezigheid daar als de gevangene van den blanken duivel.

En hij vergiste zich daarin niet. Tarzan duwde hem ruw in de kooi en het volgende oogenblik begreep Rabba Kega alles. Het koude zweet brak hem aan alle kanten uit, hij beefde als had hij ijlkoortsen – want de aapmensch bond hem stevig vast op precies dezelfde plek, waar kort te voren het geitje gestaan had. De heksenmeester smeekte eerst om zijn leven, dan om een minder wreeden dood, maar hij had zijn smeekbeden even goed kunnen bewaren voor Numa, daar zij gericht werden tot een wild dier, dat geen woord van wat hij zeide verstond.

Maar zijn voortdurend gewauwel verveelde Tarzan, die zwijgend door werkte, niet alleen, maar bracht hem op het denkbeeld, dat later de zwarte krijger om hulp zou kunnen gaan schreeuwen. Daarom stapte hij uit de kooi, nam een handvol gras en een klein stokje, ging weer in de kooi terug, stopte het gras in Rabba Kega's mond, legde het stokje kruisgewijs tusschen zijn tanden en bond het vast met de riem van Rabba Kega's lendendoek. Nu kon de heksenmeester slechts met zijn oogen rollen en transpireeren. Zoo liet Tarzan hem alleen.

De aapmensch ging eerst naar de plek, waar hij het lijk van het geitje begraven had. Hij groef het op, klom in een boom en ging zijn honger stillen. Wat er overbleef, begroef hij weer; dan slingerde hij zich door de boomen naar de drinkplaats, ging naar de plek, waar frisch, koud water tusschen twee rotsen uitsprong, en dronk naar hartelust. Andere dieren mochten in stilstaand water waden en dat drinken, maar Tarzan van de Apen deed dat niet. In zulke dingen was hij kieskeurig. Van zijn handen waschte hij de misselijk makende lucht van den Gomangani af en van zijn gezicht het bloed van het geitje. Opstaande, rekte hij zich uit als een groote, luie kat, klom in een dichtbij staanden boom en viel in slaap.

Toen hij wakker werd, was het donker, hoewel een zwak licht nog den Westelijken hemel kleurde. Een leeuw brulde en hoestte, toen hij door den jungle naar het water liep. Hij was dicht bij de drinkplaats. Tarzan grinnikte slaperig, ging in een andere houding liggen en viel weer in slaap.

Toen de zwarten van Mbonga, het opperhoofd, bij hun dorp kwamen, ontdekten zij, dat Rabba Kega niet meer bij hen was. Nadat er verscheidene uren verstreken waren, begonnen zij te gelooven, dat hem iets overkomen was, en de groote meerderheid van den stam hoopte, dat wat hem ook overkomen mocht zijn, het noodlottig zou blijken. Zij hielden niet van den heksenmeester. Liefde en vrees gaan zelden samen; maar een krijger is een krijger, en daarom organiseerde Mbonga een expeditie, om hem te gaan zoeken. Dat zijn eigen verdriet niet heel groot was, bleek wel uit het feit, dat hij zelf thuis bleef en slapen ging. De jonge krijgers, die hij uitgezonden had, bleven een half uur lang ijverig zoeken, toen, ongelukkig voor Rabba Kega – van zoo'n kleinigheid kan het lot van een mensch afhangen – een honigvogel hun aandacht

trok en hen naar een anderen kant bracht, en Rabba Kega's lot was bezegeld.

Toen de expeditie zonder resultaat terugkwam, ontstak Mbonga in woede; maar toen hij den grooten voorraad honig zag, dien zij mee brachten, kalmeerde hij dadelijk weer. Reeds paste de jonge, behendige en kwaadaardige Tubuto met zijn leelijk beschilderd gezicht, de zwarte kunst toe op een ziek kind in de zoete hoop Rabba Kega te kunnen opvolgen. Vannacht zouden de vrouwen van den heksenmeester klagen en steunen. Morgen zou hij vergeten zijn. Zoo is het leven, zoo is de roem, zoo is de macht – zoowel in het centrum van 's werelds beschaving als in het hartje van een donkeren, primitieven jungle. Overal en altijd is de mensch de mensch en onder het dunne laagje vernis is hij al heel weinig veranderd sedert hij zes millioen jaar geleden een schuilplaats zocht in een hol tusschen twee rotsen, om den tyrannosaurus te ontvluchten.

Den ochtend na het verdwijnen van Rabba Kega trokken de krijgers met Mbonga, het opperhoofd, uit naar den valstrik, dien zij voor Numa uitgezet hadden. Lang voordat zij bij de kooi waren, hoorden zij het brullen van een grooten leeuw; zij vermoedden, dat zij een goede vangst gedaan hadden, waarom zij met kreten van vreugde naar de plek gingen, waar zij hun gevangene vinden moesten.

Ja, daar was hij, een groot, prachtig exemplaar – een reusachtige leeuw met zwarte manen. De krijgers waren dol van verrukking. Zij sprongen in de lucht en uitten woeste kreten – heesche overwinningskreten; maar dan kwamen zij dicht bij en de kreten bestierven op hun lippen en hun oogen gingen zóó wijd open, dat het wit om de irissen geheel zichtbaar werd. Zij deinsden in angst terug voor wat zij in de kooi zagen – het verpletterde en verminkte lichaam van wat den vorigen dag Rabba Kega, de heksenmeester, geweest was.

De gevangen leeuw was te woedend en te verschrikt om het lichaam van zijn prooi op te eten; maar hij had er zijn woede des te meer op gekoeld, zoodat het een vreeselijk schouwspel was.

Van af zijn hooge zitplaats in een dichtbij staanden boom keek Tarzan van de Apen, Lord Greystoke, op de zwarte krijgers neer en grinnikte. Weer liet zijn trots op zijn handigheid om een ruwen grap uit te halen, zich gelden. Die trots had eenigen tijd gesluimerd na de pijnlijke afstraffing, die hij gekregen had, toen hij, gehuld in de huid van Numa, tusschen de apen van Kerchak gesprongen was. Maar deze grap was een beslist succes.

Na eenige oogenblikken van angst kwamen de zwarten dicht bij de kooi; woede nam thans de plaats in van vrees – woede en nieuwsgierigheid. Hoe was Rabba Kega in die kooi gekomen? Waar was het geitje? Er was geen spoor of overblijfsel van het oorspronkelijke lokaas meer te zien. Zij keken van dichterbij en zagen tot hun schrik, dat het lichaam van hun voormaligen stam-

genoot vastgebonden was met hetzelfde touw, waarmede zij het geitje vastgebonden hadden. Wie kon dat gedaan hebben? Zij keken elkaar aan.

Tubuto was de eerste, die sprak. Vol hoop was hij dien ochtend met de expeditie uitgetrokken. Mogelijk zou hij ergens het bewijs van Rabba Kega's dood vinden. Nu had hij het gevonden en hij was de eerste om een verklaring te geven.

„De witte duivel,” fluisterde hij. „Het is het werk van den witten duivel.”

Niemand sprak Tubuto tegen, want inderdaad, wie anders kon het geweest zijn dan de groote, onbehaarde aap, voor wien zij allen zoo bang waren. En zoo nam hun haat tegen Tarzan weer toe met een toegenomen vrees voor hem. En Tarzan zat in zijn boom en verkneuterde zich.

Niemand treurde om den dood van Rabba Kega, maar alle zwarten voelden een persoonlijke vrees voor den vindingrijken geest, die voor ieder hunner een even afschuwlijken dood zou kunnen bedenken als dien, welken de heksenmeester ondergaan had. Door angst bezielde en in gepeins verzonken sleepten de zwarte krijgers den gevangen leeuw langs het breede olifantenpad naar het dorp van Mbonga terug.

Met een zucht van verlichting rolden zij eindelijk de kooi het dorp in en sloten zij de poorten achter zich. Allen hadden zij het gevoel gehad dat zij nagegaan werden van af het oogenblik, dat zij de plek, waar de valstrik uitgezet was, verlaten hadden, ofschoon geen hunner iets gezien of gehoord had, dat aan zijn angst voedsel geven kon.

Bij het zien van het lijk in de kooi met den leeuw begonnen de vrouwen en kinderen op een vreeselijke manier te jammeren, waarna zij zich opschroefden tot een vreeselijke zenuwachtigheid. Van uit een boom, die over de palissade hing, keek Tarzan naar alles wat er in het dorp gebeurde. Hij zag hoe de zenuwachtige vrouwen den grooten leeuw met stokken en steenen kwelden en martelden. De wreedheid der zwarten tegenover een gevangene deed in Tarzan steeds weer een gevoel van woedende minachting voor de Gomangani ontstaan. Wanneer hij getracht had dat gevoel te ontleden, dan zou hem dat heel moeilijk gevallen zijn, want zijn geheele leven door was hij gewend geweest lijden en wreedheid te zien. Hij zelf was wreed. Al de dieren van den jungle waren wreed; maar de wreedheid der zwarten behoorde tot een heel andere soort. Het was de wreedheid van moedwillige marteling van weerloozen, terwijl de wreedheid van Tarzan en de andere dieren de wreedheid uit noodzaak of uit hartstocht was.

Misschien – als hij het geweten had – zou hij dat gevoel van weerzin bij het zien van onnoodig lijden toegeschreven hebben aan hereditieit – aan den kiem van Britsche liefde voor *fair play*, welke hij overgeërfd had van zijn vader en zijn moeder; maar natuurlijk wist hij dat niet, daar hij nog steeds geloofde, dat zijn moeder Kala, de groote apin, geweest was.

En naar mate zijn woede tegen de Gomangani toenam, ging zijn wilde sympathie uit naar Numa, den leeuw, want hoewel Numa zijn levenslange vijand was, was er geen bitterheid of minachting in Tarzan's gevoelens jegens hem. In het brein van den aap-mensch vormde zich dan ook het plan om de zwarten te plagen en den leeuw te bevrijden; maar hij moest dat doen op een wijze, die den Gomangani het grootste verdriet en de grootste teleurstelling brengen zou.

Terwijl hij daar zat te kijken naar wat er onder hem gebeurde, zag hij, dat de krijgers de kooi nogmaals aanpakten en tusschen twee hutten introkken. Tarzan wist, dat de kooi daar nu tot in den avond zou blijven en dat de zwarten een feest en een orgie organiseerden om hun succes te vieren. Toen hij zag, dat twee krijgers naast de kooi geplaatst werden en dat dezen de vrouwen en kinderen en jongelingen, die mogelijk Numa doodgemarteld zouden hebben, wegjoegen, wist hij, dat de leeuw veilig zou zijn tot hij noodig was voor het groote avondfeest, wanneer hij tot stichting van den geheelen stam nog wreeder en geraffineerder gemarteld zou worden.

Nu gaf Tarzan er de voorkeur aan de zwarten te plagen op de meest theatrale manier, die zijn vruchtbare phantasie bedenken kon. Hij had een flauw besef van hun bijgeloovige vrees en van hun specialen angst voor den nacht, waarom hij besloot te wachten tot de duisternis inviel en de zwarten door hun dansen en godsdienstige rituelen in een opgewonden toestand geraakt waren, alvorens hij iets deed om den leeuw te bevrijden. Hij hoopte, dat inmiddels een denkbeeld in hem zou opkomen, dat passen zou bij de mogelijkheden van de verschillende factoren, die zich zouden kunnen voordoen. En lang behoefde hij niet te wachten.

Hij had zich door den jungle geslingerd om voedsel te zoeken, toen het plan bij hem opkwam. In den beginne glimlachte hij erom, maar dan begon hij te twijfelen, want hij had nog een zeer levendige herinnering aan de minder aangename resultaten, die gevolgd waren op het uitvoeren van een zeer wonderlijk plan, dat in heel veel opzichten aan het nieuwe denken deed; toch gaf hij het niet dadelijk op en een oogenblik later – om eten dacht hij niet meer – slingerde hij zich door het middenterras in snelle vaart naar het jachtterrein van den troep van Kerchak, den grooten aap.

Zoals zijn gewoonte was, kwam hij te midden van den kleinen troep terecht zonder zijn nadering aan te kondigen behalve door een afgrijselijken gil juist op het oogenblik, dat hij van een tak boven hen tusschen hen in sprong. Gelukkig voor de apen van Kerchak, dat hun soort geen last heeft van hartkwalen, want Tarzan wierp hen door zijn methoden van den eenen schrik in den anderen.

Toen zij zagen wie het was, grauwden en bromden zij een

oogenblikje heel boos, maar weldra zetten zij hun zoeken naar voedsel of hun slaapje, dat hij gestoord had, weer voort, terwijl hij, grinnikend om zijn goedgeslaagde grap, naar den hollen boom ging, waarin hij zijn schatten verborgen hield voor de onderzoekende oogen en vingers van zijn makkers en de kleine, boosaardige manu's. Hij haalde er een dun opgerolde huid uit – de huid van Numa met den kop er nog op; een handig staaltje van primitief looien en prepareren, dat eigendom geweest was van den heksenmeester Rabba Kega, tot Tarzan het uit het dorp gestolen had.

Daarmede ging hij weer door den jungle terug naar het dorp der zwarten, onderweg even ophoudend om te jagen en te eten en in den namiddag een kort dutje te doen, zoodat het reeds donker was, toen hij in den grooten boom kwam, die over den palissade hing en vanwaar hij een goed uitzicht op het heele dorp had. Hij zag, dat Numa nog leefde en dat de schildwachten naast de kooi zelfs soesden. Een leeuw is in een land met leeuwen geen groote nieuwigheid voor een zwarte en toen aan het eerste verlangen om het wilde dier te plagen voldaan was, schonken de dorpsbewoners weinig aandacht meer aan de groote kat en wachtten liever op de groote gebeurtenis van den avond.

Niet lang na het invallen der duisternis begonnen de festiviteiten. Op het slaan van de tom-toms sprong een krijger in het midden van een kring van andere krijgers, waarachter de vrouwen en kinderen stonden of hurkten. De danser was beschilderd en gewapend voor de jacht en zijn bewegingen en gebaren wezen er op, dat hij naar een wildspoor zocht. Zich diep vooroverbuigend, soms op één knie rusten blijvend, snoof hij op den grond naar het spoor; dan weer richtte hij zich in zijn volle lengte op en bleef als een standbeeld staan luisteren. De krijger was jong en lenig en slank, zwaar gespierd en recht als een kaars. Het licht van het vuur glansde op zijn als ebbenhout zoo zwart lichaam en deed de groteske teekeningen, die op zijn gezicht, zijn borst en zijn onderbuik geschilderd waren, duidelijk uitkomen.

Nu boog hij zich tot vlak bij den grond, om het volgend oogenblik hoog in de lucht op te springen. Iedere lijn van zijn gezicht en van zijn lichaam bewees, dat hij het spoor gevonden had. Onmiddellijk sprong hij naar de krijgers, die in een kring om hem heen stonden, zeide hun wat hij gevonden had, en riep hen op tot de jacht. Het was alles pantomime, maar zoo natuurgetrouw opgevoerd, dat zelfs Tarzan alles tot in de kleinste bijzonderheden volgen kon.

Hij zag, dat de andere krijgers hun jachtsperen grepen en opsprongen, om mede te doen aan den sierlijken jachtdans. Het was heel interessant; maar Tarzan besefte, dat, als hij zijn plan tot een succesvol einde wilde brengen, hij snel moest handelen. Hij had die dansen reeds vroeger gezien en wist, dat na den dans de moordpartij beginnen zou, gedurende welke Numa

door krijgers omgeven en dus niet te naderen zou zijn.

Met de leeuwenhuid onder zijn arm sprong de aap-mensch op den grond in de dichte schaduwen onder den boom en ging dan in een boog achter de hutten om, tot hij vlak achter de kooi kwam, waarin Numa zenuwachtig op en neer liep. De kooi was nu onbewaakt, de twee schildwachten hadden hun post verlaten, om hun plaatsen tusschen de andere dansers in te nemen.

Achter de kooi trok Tarzan de leeuwenhuid om zich heen precies zooals hij gedaan had bij die gedenkwaardige gelegenheid, toen de apen van Kerchak, niet in staat de vermomming te doorzien, hem bijna gedood hadden. Dan kroop hij op handen en knieën vooruit, kwam tusschen de twee hutten te voorschijn en bleef op enkele passen van den grooten kring, die al zijn aandacht op de dansers gevestigd hield, staan.

Tarzan zag, dat de zwarten zich nu tot een voldoende staat van zenuwachtige opgewondenheid opgewerkt hadden, om rijp te zijn voor den leeuw. Dadelijk zou de kring van toeschouwers verbroken worden op een punt, dat het dichtst bij den gevangen leeuw was, en het slachtoffer in het midden van den kring gerold worden. Op dat oogenblik wachtte Tarzan.

Eindelijk kwam het. Mbonga, het opperhoofd, had een signaal gegeven, waarop de vrouwen en kinderen vlak voor Tarzan opstonden en terzijde gingen, zoodat een breed pad vrij kwam in de richting van de kooi. Op hetzelfde oogenblik liet Tarzan het diepe, brieschende gebrul van een woedenden leeuw hooren en sloop door de open ruimte naar de opgewonden dansers.

Een vrouw zag hem het eerst. Dadelijk ontstond er een paniek in de onmiddellijke nabijheid van den aap-mensch. Het felle licht van het vuur viel vol op den leeuwepop en de zwarten kwamen, zooals Tarzan wist dat gebeuren zou, tot de conclusie, dat hun gevangene uit zijn kooi ontsnapt was.

Met een nieuw gebrul kwam Tarzan verder naar voren. De dansende krijgers bleven slechts een oogenblik staan. Zij waren op jacht geweest naar een leeuw, die gevangen zat in een sterke kooi, en nu hij vrij tusschen hen was, viel er plotseling een heel ander licht op de zaak. Hun zenuwen waren op een dergelijke eventualiteit niet voorbereid. De vrouwen en kinderen waren reeds gevluht naar de twijfelachtige veiligheid van de dichtstbijzijnde hutten en de krijgers volgden, al heel spoedig hun voorbeeld, zoodat Tarzan de dorpsstraat geheel voor zich alleen had.

Maar niet voor lang. Trouwens hij wilde niet lang alleen gelaten worden. Dat zou niet overeenkomen met zijn plan. Daar werd een hoofd uit een hut vlak bij gestoken, daar nog een en nog een, totdat een twintigtal krijgers naar hem keken en wachtten op zijn volgende beweging – wachtten tot de leeuw een aanval doen of trachten zou uit het dorp te ontsnappen.

Zij hielden hun speren gereed tegen een aanval of een poging tot ontsnapping, maar dan ging de leeuw recht op zijn achter-

pooten staan; de taankleurige huid viel van zijn schouders en daar stond voor hen in het licht van het vuur de lenige, jonge gestalte van den blanken duivel.

Een oogenblik waren de zwarten te verbijsterd om te handelen. Zij vreesden die verschijning even zeer als zij Numa vreesden; toch zouden zij hem graag dood geslagen hebben, als zij maar gauw genoeg „tot hun positieven” gekomen waren, maar vrees en bijgeloof en een natuurlijke domheid hielden hen nog een tijd lang verlamd, terwijl de aap-mensch zich bukte en de leeuwenhuid oprapte. Dan zagen zij, dat hij zich omkeerde en terugliep in de schaduwen aan het andere einde van het dorp. Eerst toen kregen zij moed, om hem te vervolgen, doch toen zij in grooten getale met zwaaiende speren en luide oorlogskreten op hem af stormden, was de aapmensch verdwenen.

Geen oogenblik bleef Tarzan in den boom. De leeuwenhuid over een tak werpend, sprong hij aan den tegenovergestelden kant van den grooten stam weer in het dorp, dook in de schaduw van een hut, en vloog naar de plek, waar de gevangen leeuw was. Dan sprong hij boven op de kooi en trok aan het touw, waardoor de deur in de hoogte ging; het volgende oogenblik sprong een groote leeuw in den bloei van zijn kracht en zijn jeugd het dorp in.

De krijgers, die van een vergeefsch zoeken naar Tarzan terugkwamen, zagen hem binnen den kring van het licht van het vuur komen. Ha, daar was de duivel weer met zijn truc van daareven! Dacht hij nu heusch, dat hij binnen zoo korten tijd op dezelfde manier de mannen van Mbonga, het opperhoofd, kon voor den gek houden? Dat zouden zij hem eens laten zien! Reeds lang hadden zij op een dergelijke gelegenheid gewacht, om zich voor altijd van dien vreeselijken jungle-demon te bevrijden. Als één man snelden zij met opgeheven speren voorwaarts.

De vrouwen en de kinderen kwamen uit de hutten om getuige te zijn van het vermoorden van den jongen duivel. De leeuw sloeg zijn van woede fonkelende oogen op hen en keerde zich naar de aanstormende krijgers.

Met kreten van woeste vreugde en triomf kwamen zij naar hem toe, hem dreigend met hun speren. De duivel was in hun macht!

En dan, met een vreeselijk gebrul, deed Numa, de leeuw, een aanval.

De mannen van Mbonga, het opperhoofd, wachtten Numa met hun speren en hoongelach af; maar toch loerde onder hun dapper uiterlijk een hen niet loslatende angst, dat zij toch niet zoo heel veilig waren – dat dit vreemde wezen nog onkwetsbaar zou blijken te zijn voor hun wapens en hun hun onbeschaamdheid betaald zou zetten. De aanvallende leeuw was al te „echt” – zij zagen dat in het korte oogenblik van den aanval; maar zij wisten, dat onder de taankleurige huid het zachte vleesch verborgen was van een blanke; en hoe zou dat den aanval van vele oorlogssperen kunnen weerstaan?

Vooraan stond een groote, jonge krijger in de volle arrogantie van zijn kracht en zijn jeugd. Bang? Hij niet! Hij lachte, toen de leeuw op hem toe sprong; hij lachte en velde zijn speer met de punt in de richting van de breede borst. Dan was de leeuw bij hem. Een groote poot slingerde de zware oorlogsspeer op zij en versplinterde die, zooals een mensch een droog twijgje versplinterd zou hebben.

Tegen den grond sloeg de zwarte, zijn schedel verpletterd onder een tweeden slag. En dan was de leeuw te midden van de krijgers, klauwend en slaande naar rechts en naar links. Niet lang hielden zij stand; maar een twaalftal mannen waren reeds verminkt of verpletterd vóór de anderen voor die vreeselijke klauwen en glimmende tanden begonnen te vluchten.

In razenden angst vlogen zij naar alle kanten. Geen enkele hut scheen een veilige schuilplaats te bieden, nu Numa binnen de palissade woedde. Van de eene hut naar de andere vluchtten de zwarten, terwijl midden in het dorp Numa boven de lijken stond te grommen.

Eindelijk gooide een der mannen de poorten van het dorp wijd open en zocht een veilige schuilplaats tusschen de takken der jungleboomen. Als schapen volgde zijn makkers hem, totdat de leeuw en zijn dooden alleen in het dorp achterbleven.

Van uit de dichtstbijzijnde boomen zagen de mannen van Mbonga den leeuw zijn grooten kop buigen een van zijn slachtoffers bij den schouders pakken en dan langzaam en statig de dorpsstraat uit, de poorten door en den jungle in loopen. Zij zagen het en huiverden en uit een anderen boom zag Tarzan van de Apen het en glimlachte.

Een vol uur, nadat de leeuw met zijn prooi verdwenen was, verliep vóór de zwarten zich weer uit de boomen waagden en naar hun dorp terugkeerden. Groote oogen rolden van den eenen naar den anderen kant en hun naakte lichamen rilden meer van vrees dan van de koude van den jungle-nacht.

„Hij is het altijd geweest,” prevelde er een. „Het was de duivel.”

„Hij heeft zich van een leeuw in een man en toen weer in een leeuw veranderd,” fluisterde een tweede.

„En hij heeft Mweeza in den jungle gesleept en vreet hem daar nu op,” zeide een derde huiverend.

„We zijn niet langer veilig hier,” jammerde een vierde. „Laten we onze bezittingen bij elkaar pakken en een ander dorp zoeken ver van de woonplaats van den boosaardigen duivel.”

Doch met den ochtend kwam hun moed terug, zoodat het gebeurde van den vorigen avond weinig andere gevolgen had dan dat hun vrees voor Tarzan grooter en hun geloof in zijn bovennatuurlijke afkomst versterkt werd.

En zoo groeiden de roem en de macht van den aapmensch in de geheimzinnige verblijfplaatsen van den woesten jungle, waarin hij rondzwierf als het machtigste dier ten gevolge van zijn menschegeest, die zijn reusachtige spieren en zijn ontembaren moed leidde.